

До
Научното жури, назначено със
Заповед РД 38-593/25.9.2017 г. на
Ректора на СУ „Св. Кл. Охридски“

С Т А Н О В И Щ Е

относно класирането на кандидатите в конкурса за заемане на академичната длъжност „доцент“ по професионално направление 3.6 Право (Гражданско и семейно право) в Юридическия факултет на СУ „Св. Кл. Охридски“

от д-р Симеон Владимиров Тасев – професор по гражданско и семейно право във Варненския свободен университет

Уважаеми членове на научното жури,

Конкурсът за доцент в СУ „Св. Кл. Охридски“ по професионално направление 3.6 Право (Гражданско и семейно право) е обявен в ДВ, бр.61/28.7.2017 г. и е за нуждите на Катедра „Гражданскоправни науки“ на Юридическия факултет и е обоснован с хорариум по дисциплината „Вещно право“. На първото си заседание от 12.10.2017 г. научното жури определи аз да дам становище.

1. Относно кандидатите

До участие в конкурса са допуснати двама кандидати:

1.1. Д-р Златимир Стоянов Орсов е роден през 1962 г. Завършил е ЮФ на СУ „Св. Климент Охридски“ през 1987 г. с общ успех от държавните изпити отличен (6,00) и общ успех от семестриалните изпити отличен (5,84). Придобил е образователната и научна степен „доктор“ по професионално направление 3.6 Право (Гражданско и семейно право) в ЮФ на СУ „Св. Кл. Охридски“ през март 2017 г. с дисертация на тема: Договорът за

аренда на земеделска земя. От 1987 г. той е последователно асистент, старши асистент и главен асистент в катедра „Гражданскоправни науки“ на СУ „Св. Кл. Охридски“. От 2014 г. е преназначен на академичната длъжност „асистент“ на основание §5, ал.5 от ПЗР на ЗРАСРБ. Води семинарни занятия със студентите от ЮФ на СУ „Св. Кл. Охридски“ по вещно право в продължение на 30 години, а в отделни години и по облигационно право, по търговско право и по семейно и наследствено право. Чете лекции в ЮФ на СУ по избираемата дисциплина Поземлено право от 1997 г. до сега. Чел е лекции в ЮФ на СУ по избираемата дисциплина Кооперативно право от 2003 г. до 2009 г. Чел е лекции по дисциплината Аграрно право в Тракийския университет – Стара Загора в периода от 1994 г. – 1996 г. Основната област на научните му интереси е вещното право. Другите области на научните му интереси са облигационното право, търговското право, административното право, конституционното право. Има общо 43 публикации, в т.ч. три книги, по проблеми предимно на вещното право, за които има забелязани 28 цитирания. В авторската му справка за приносите на трудовете, с които участва в конкурса, са посочени 27 приноса. Общият му трудов стаж е 32 години и 9 месеца, от които като преподавател в Юридическия факултет на СУ „Св. Кл. Охридски“ 30 години. Практикуващ адвокат е от 1998 г. до сега. Председател е на Търговския арбитражен съд при Националната юридическа фондация и е арбитър в него от 1997 г. до сега.

1.2. Д-р Христина Тодорова Атанасова е родена през 1979 г. Завършила е ЮФ на Русенския университет „Анг. Кънчев“ през 2004 г. със среден успех от държавните изпити добър (4,00) и среден успех от курса на обучение мн. добър (4,56). Придобила е образователната и научна степен „доктор“ по професионално направление 3.6 Право (Гражданско и семейно право) в ЮФ на РУ „Анг. Кънчев“ през март 2012 г. с дисертация на тема: Правно положение на клоновете на търговци. От 2004 г. тя е последователно асистент, старши асистент и главен асистент в катедра „Социални и правни науки“ на факултет „Производствен и търговски бизнес“ на Стопанска академия „Д. Ценов“ – Свищов. Води семинарни занятия със студентите в Стопанската академия по Основи на правото, Застрахователно право и Правна уреда на интелектуалната собственост. Ръководи специализация „Правила и процедури за водене на бизнеса“ и е лектор на курса „Стопанско право“. Научните ѝ интереси са в областта на застрахователното право и правото на интелектуална собственост. Има общо 19 публикации, в т.ч. една книга, един учебник и едно учебно помагало, предимно по въпроси на застрахователното право, за които има забелязани 2 цитирания. В авторската си справка за приносите и резюмета на научните трудове, с които участва в конкурса, кандидатката е дала само резюме на

съчиненията си и не е посочила нито един принос на тези съчинения в българската правна наука. Общият ѝ трудов стаж е 13 години. Арбитър е в Арбитражния съд при Европейската юридическа палата.

1.3. Съпоставката между двамата кандидати показва, че ас. д-р Златимир Орсов има много по-голям опит в преподаването, при това – на студенти по право и в дисциплината, за която е обявен конкурса за доцент – вещно право. Това е и основната сфера на неговите научни интереси. Основната сфера на научните интереси на гл. ас. д-р Христина Атанасова е застрахователното право и правото на интелектуална собственост. Общият брой на публикациите на ас. д-р Златимир Орсов е повече от два пъти по-голям от публикациите на гл. ас. д-р Христина Атанасова. Публикациите на ас. д-р Златимир Орсов са цитирани 14 пъти повече от тези на гл. ас. д-р Христина Атанасова.

2. Относно публикациите, представени за участие в конкурса

Чл.24, ал.1, т.3 от ЗРАСРБ, чл.53, ал.1, т.3 от ППЗРАСРБ и чл.105, т.3 от Правилника за условията и реда за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности в СУ „Св. Кл. Охридски“ не изискват от кандидатите за заемане на академичната длъжност „доцент“ да представят и публикуван монографичен труд, и равностойни публикации в специализирани научни издания, но и двамата кандидати са представили по една своя публикация, която са определили като монография, както и други публикации.

2.1. Ас. д-р Златимир Орсов е представил общо пет публикации, които не повтарят представените от него за придобиване на образователната и научна степен „доктор“ и поради това отговарят на изискванията на чл.24, ал.1, т.3 от ЗРАСРБ. Оценката ми за тях е следната (по реда на подреждането им от кандидата):

2.1.1. Монография Преобразуването на държавно предприятие в еднолично търговско дружество като придобивно основание. С., Софи-Р, 2017, 258 с.

Публикацията може да се определи като монография, тъй като е в обем от 258 страници и е систематично, оригинално и изчерпателно научно изследване на проблема за прехвърлянето от държавата на правото на собственост върху вещите, които тя е предоставила за стопанисване и управление на определено държавно предприятие, на едноличното търговско дружество, което тя учредява чрез преобразуване на това държавно предприятие, и е основана на собствените научни резултати на автора от задълбочения анализ на нормативните актове и на съдебната практика по прилагането им. Проблемът има много важно практическо значение – държавните предприятия от всички

отрасли на икономиката бяха преобразувани в еднолични търговски дружества и впоследствие приватизирани приблизително по едно и също време с възстановяването на правото на собственост. С недвижимите вещи, придобити от едноличните търговски дружества в резултат на преобразуването, ежедневно се извършват многобройни сделки на разпореждане и при всяка от тях се поставя въпроса за осъществяването на фактическия състав на придобивното основание почл.17а от ЗППДОП или по §10, ал.3 от ДР на ЗПСК.

Монографията се състои от увод, три глави и заключение. Уводът въвежда в темата на изследването и посочва практическото му значение.

В първата глава се разглежда преобразуването на държавното предприятие в еднолично търговско дружество – понятието, обектът, фактическият състав и правното действие на преобразуването, както и разграничението му с преобразуванията на търговските дружества по глава XVI от ТЗ и с автоматичното преобразуване на фирми по Указ № 56/1989 г. в търговски дружества въз основа на §3 и §5 от ДР на ТЗ.

В глава втора се разглеждат понятието за придобивно основание, правната уредба, фактическия състав и действието на особеното нормативно придобивно основание при преобразуването на държавно предприятие в еднолично търговско дружество, както и разграничението му с общия и особените случаи на непарична вноска в капитала на търговско дружество и с придобиването на вещи – общинска собственост, от едноличното търговско дружество, учредено чрез преобразуване на общинско предприятие. Изследването на преобразуването на държавното предприятие в еднолично търговско дружество като придобивно основание е предизвикало автора да изследва един от основните въпроси на вещното право – придобивното основание. Направеното от него определяне и разграничение на нормативното придобивно основание от фактическото придобивно основание, смятам че е на особено високо теоретично ниво. В тази глава е определен и фактическия състав на придобивното основание по чл.17а от ЗППДОП и по §10, ал.3 от ДР на ЗПСК:

- учредяване на еднолично търговско дружество чрез преобразуване на държавно предприятие по реда на ЗОЕТДДИ, на ЗППДОП или на ЗПСК;

- към датата на възникване на едноличното търговско дружество определена вещ да е частна държавна собственост и

- към същата дата преобразуващото се държавно предприятие да притежава право на стопанисване или управление върху тази вещ.

В третата глава се разглеждат връзките между придобиването от държавната собственост и придобиването от държавното предприятие на право на стопанисване и управление върху вещите, чрез които то осъществява дейността си, изгубването на правото на държавна собственост и на правото на стопанисване и управление до преобразуването на държавното предприятие в еднолично търговско дружество поради прехвърлянето на държавна собственост на общините и възстановяването на правото на собственост въз основа на 11 закона, както и особените случаи, в които едноличното търговско дружество не придобива правото на собственост върху държавните вещи, по отношение на които държавното предприятие е имало право на стопанисване и управление към датата на преобразуването си.

Монографията на кандидата има, според мен, следните приноси: изчерпателно са изброени видовете държавни предприятия, които са обект на преобразуване в еднолично търговско дружество; определен е фактическият състав на преобразуването на държавно предприятие в еднолично търговско дружество и той е разграничен от автоматичното преобразуване в търговски дружества на фирми по Указ № 56/1989 г. и с преобразуването на търговски дружества по глава XVI от Търговския закон; определянето на правната същност актът за преобразуване като едностранна гражданскоправна сделка, а не като индивидуален административен акт; определянето на съдържанието на правоприемството между държавното предприятие – обект на преобразуването, и едноличното търговско дружество, учредено в резултат на преобразуването и на правоприемството между държавата и едноличното търговско дружество, учредено в резултат на преобразуването; разграничението между нормативно придобивно основание и фактическо придобивно основание и даването на определение на всяко от двете понятия; задълбочената обосновка, че придобивните основания се уреждат само със закон, а не и с подзаконов нормативен акт и определянето на правните последици от това; точното определяне на фактическия състав на придобивното основание по чл.17а от ЗППДОП и по §10, ал.3 от ДР на ЗПСК и разграниченията на това придобивно основание с непаричната вноски в капитала на търговско дружество, с придобиването на вещи въз основа на §34 от ПЗР на ЗИД на ЗППДОП от 15.12.1995 г. и с придобиването на вещи – общинска собственост, от едноличното търговско дружество, учредено чрез преобразуване на общинско предприятие; определянето на съотношението между правното действие на придобивното основание по чл.17а от ЗППДОП и заместилият го §10, ал.3 от ДР на ЗПСК и правното действие на §6 и §7 от ПЗР на ЗМСМА, на §42 от ПЗР на ЗИД на ЗОС, обн. ДВ,

бр.96/1999 г., в сила от 9.11.1999 г. и с правното действие на фактическите състави на възстановяване на правото на собственост, уредени с 11-те реституционни закона.

2.1.2. Студия **Присъединяване, принадлежност, приращение и необособимо надвишаване на правото на строеж.** – В: *Развитие на правото в глобализиращия се свят*. [Юбилеен сб. по случай 100-годишнината от рождението на акад. Любен Василев и проф. д.ю.н. Живко Сталев и 90-годишнината от рождението на проф. д.ю.н. Витали Таджер]. С., Феня, **2013**, 273-314. (Състав.: Ек. Матеева, Н. Колев).

Също и в: *Съдийски вестник*, 2013, № 1, 45-81.

В студията се разглеждат правните последици от надхвърлянето на обема на правото на строеж, когато надстроеното не може да се обособи като самостоятелен обект съобразно строителните правила и норми. Като приноси в българската правна наука могат да се определят: критичният анализ на съдебната практика по въпроса за собствеността върху частите от сградата, надхвърлящи обема на правото на строеж; определянето на фактическия състав на придобивното основание „присъединяване“ – чл.97 от ЗС; определянето на правната същност на чл.98 от ЗС като диспозитивна разпоредба, а не като придобивно основание; определянето на правната същност на чл.92 от ЗС; изводът и обосновката му, че когато частта от постройката, надхвърляща обема на правото на строеж не може да се обособи като самостоятелен обект съобразно строителните правила и норми, между собственика на земята и суперфициаря възниква съсобственост върху постройката, независимо от размера на надвишението, а ако в сградата има няколко самостоятелни обекта – съсобствеността възниква върху всеки един от тях.

2.1.3. Студия **Съдържание и правна същност на управлението на държавни вещи от ведомства.** – *Търговско право*, 2014, № 4, 25-58.

В студията се разглежда един от основните въпроси на държавната собственост – управлението на държавните вещи от ведомствата. Като приноси в българската правна наука могат да се определят: определянето на понятието „ведомство“ по §2 от ДР на ЗДС и разграничението му с държавните предприятия по чл.62, ал.3 от ТЗ; определянето на ведомството, а не неговия ръководител, като субект на управлението на държавните вещи; определянето на различните правни качества на ръководителя на ведомството, на което са предоставени държавни вещи за управление – той е представител на ведомството, когато осъществява действията по чл.14, ал.3 от ЗДС (владение, ползване и поддържане), а когато осъществява разпореждане с тези вещи в изрично определените със закон случаи той е представител на държавата; определянето на същността и съдържанието на задължението на ведомствата по чл.14, ал.3 от ЗДС да владеят, ползват и поддържат предоставените им

държавни вещи „за своя сметка и на своя отговорност“; определянето на видовете и правната същност на правоотношенията, които възникват от предоставянето на ведомството на държавна вещ за управление.

2.1.4. Статия **За фактическия състав на придобивната давност**. [По повод ТР № 4/2012 г. на ОСГК на ВКС]. – В: *Liber Amicorum*. [Сб. в чест на проф. д-р Огнян Герджиков и проф. д-р Огнян Стамболиев по случай 65 години от рождението им]. С., Феня, **2013**, 328-346. (Състав.: Ек. Матеева, И. Русчев), .

Също и в: *Търговско право*, 2013, № 2, 21-34.

Статията е задълбочен критичен анализ на приетото с т.2 от ТР № 4/2012 г. на ОСГК на ВКС, че позоваването на придобивната давност не е елемент от фактическия състав на придобивното основание, а е само процесуално средство за защита на материалноправните последици на давността, зачитани към момента на изтичането на законовия срок. Като принос в българската правна наука следва да се определи извода на автора, че владението върху определена вещ в продължение на определения от закона срок води до възникването на преобразуващо субективно право на владелеца да се позове на изтеклия давностен срок и че в резултат на упражняването на това преобразуващо право досегашният владелец придобива правото на собственост или друго вещно право върху владяната вещ от момента на упражняването му, занапред, а не с обратна сила.

2.1.5. Статия **Критичен анализ на Тълкувателно решение № 5 от 2011 г. на Гражданската колегия на Върховния касационен съд**. – *De jure*, 2013, № 2 (7), 19-39.

Статията представлява разгърната обоснована критика на решението, дадено с това тълкувателно решение, че при спор за собственост държавата не е обвързана от административния акт за възстановяване на право на собственост върху земеделски земи и гори по реда на ЗСПЗЗ и ЗВСГЗГФ и е допустимо по нейно искане упражняването на косвен съдебен контрол по чл.17, ал.2 ГПК върху този административен акт. Авторът е обосновал убедително друго решение на въпроса: влязлото в сила валидно решение за възстановяване на правото на собственост върху земеделски земи по чл.14, ал.1, т.1 и чл.17, ал.1 от ЗСПЗЗ и върху земи и гори от горския фонд по чл.13, ал.5 от ЗВСГЗГФ обвързва държавата и в производството по предявен от нея или срещу нея иск за собственост е недопустимо гражданският съд да упражни върху него косвен съдебен контрол за законосъобразност. Като приноси в българската правна наука могат да се смятат определянето на правното положение на държавата в производството по издаване на индивидуалния административен акт за възстановяване на правото на собственост по

ЗСПЗЗ и ЗВСВГЗГФ и на материалните правоотношения към началото на производството по възстановяване на собствеността по ЗСПЗЗ и ЗВСВГЗГФ.

2.2. Гл. ас. д-р Христина Атанасова е представила общо 14 публикации, които не повтарят представените от нея за придобиване на образователната и научна степен „доктор“ и поради това отговарят на изискванията на чл.24, ал.1, т.3 от ЗРАСБ. Оценката ми за тях е следната (по реда на подреждането им от кандидата):

2.2.1. Монография **Конфликтът на интереси в застраховането.** С., Neofeedback, 2017, 241 с.

Не мога да определя тази публикация като монография, тъй като в нея авторката не е направила изчерпателно и систематично изследване на проблема, определен в заглавието. Структурирането на изложението намирам за неподходящо, тъй като заглавието на глава втора – Конфликт на интереси в застраховането, повтаря изцяло заглавието на книгата. По този начин първата и третата глава остават извън предмета на изследването, определен със заглавието. Предметът на изследването не е ясно определен. На с.5 авторката си поставя за цел да отговори на три основни въпроса: какъв е действителният смисъл на закона (Кодекса на застраховането), как следва да бъде прилаган и как може да бъде подобрен. На с.6 тя си поставя много по-ограничена задача – да отговори на въпроса „Как се доказва конфликтът на интереси в стопанския сектор, какъвто е застраховането като търговска дейност“. В изложението не намирам ясен отговор на нито един от тези въпроси. Авторката дори не е дала определение на понятието „конфликт на интереси в застраховането“. Дала е определение за „конфликт на интереси“ изобщо, а не в застраховането. На с.76-77 тя определя конфликтът на интереси като **„факт на стълкновение на два насрещни интереса, при реализирането на което се получава облага за заинтересованото лице или за свързаните с него лица.“** На с.93 авторката прави обобщение, че **„конфликт на интереси е юридическа постъпка, в която дадено лице има конкуриращи се интереси или лоялност“**. Това обобщение не съответства на определението за конфликт на интереси, дадено на с.76 – с.77. По този начин остава неясно какво определение за конфликт на интереси поддържа авторката.

Авторката анализира отделни елементи на определението за конфликт на интереси, което е дала на с.76 – с.77: частен интерес/облага и субекти – свързани лица, икономически свързани лица и заинтересовани лица (с.77 – с.94), но анализът на понятието „частен интерес/облага“ е основан на чл.2, ал.2 и ал.3 от ЗПУКИ, а не на нормативен акт, уреждащ застраховането. При анализа на субектите на конфликта на

интереси се анализират легалните определения на понятията „свързани лица“, „икономически свързани лица“ и „заинтересовани лица“ по Търговския закон, по Закона за кредитните институции, по ДОПК, по Кодекса за застраховането, по ЗПУКИ, по ЗЗК и по ЗППЦК, но този анализ не е обвързан с темата на изследването, вероятно защото авторката не дава определение за конфликт на интереси в застраховането. Липсата на това определение лишава от основа сравнението, което авторката прави на с.56 до с.60 между конфликта на интереси с други правни явления – корупция, подкуп, престъпление, обществени поръчки. Самата авторка заявява, че няма легална дефиниция за корупция (с.57), но въпреки това я сравнява с конфликт на интереси. Поради това е неясна основата за извода ѝ на същата страница, че *„Конфликтът на интереси не е непременно корупция, макар че всички случаи на корупция включват и конфликт на интереси.“*

Направеният с.109-126 преглед на вътрешните правила на няколко международни застрахователни дружества относно конфликта на интереси не е обвързан с определението за конфликт на интереси или с правната уредба на конфликта на интереси в застраховането. Този преглед стои извън предмета на изследването. Извън предмета на изследването намирам и изложението в §4 от Глава втора – Застраховка правни разноски. От 28-те негови страници за конфликта на интереси при застраховката „Правни разноски“ по българското право се отнасят само по-малко от две страници.

На много места изложението представлява просто преразказ на нормативната уредба. Такъв например е прегледа на правната уредба на конфликта на интереси в публичния и частния сектор от с.10 до с.56, който съдържа и напълно излишен преразказ на структурата на ЗПУКИ. Няма конкретно сравнение между сходствата и различията в правната уредба на конфликта на интереси по различните нормативни актове, които авторката разглежда.

Някои части от книгата имат приносен характер. Такива са: §2 от глава втора, в която въз основа на тълкуване на разпоредбите на ТЗ и на КЗ са разгледани задълженията на съветите на застрахователните дружества, произтичащи от наличието на конфликт на интереси; частта, в която се прави сравнителна характеристика на правните уредби в държави в ЕС и извън него на конфликта на интереси при застрахователното посредничество; частта, в която се изброяват задълженията на застрахователя по договора за застраховка за правни разноски, свързани с конфликта на интереси; преразказът на правилата на Директива (ЕС) 2016/97 на Европейския парламент, но изложението би се подобрило значително, ако в него се добави и доколко изискванията на тази директива са включени във вътрешното ни законодателство. Въз основа на прегледа на правната уредба на

конflikта на интереси по чуждестранното законодателство в §2 на глава трета авторката прави интереси предложения относно съдържанието на един бъдещ нормативен акт относно konflikта на интереси в частния сектор, което също има приносен характер.

2.2.2. Учебник **Застрахователно право**. Свищов, АИ „Ценов“, 2015, 196 с.

Учебникът по застрахователно право не е научна публикация и не намирам основание да участва в оценяването на кандидатите в конкурса.

2.2.3. Учебно помагало **Застрахователно право**. Свищов, АИ „Ценов“, 2015, 164 с.

Учебното помагало по застрахователно право също не е научна публикация. По-голямата част от обема му е текста на Кодекса за застраховането от 2006 г., вече отменен (97 от общо 164 страници). Не намирам основание тази публикация да участва в оценяването на кандидатите в конкурса.

2.2.4. Студия (в съавторство) **Съвременни форми за съвместен бизнес**. – В: Алманах научни изследвания. Свищов, АИ „Ценов“, 2016, т.23.

Публикацията е съвместна работа на 10 лица с общ обем 30 страници, а не е самостоятелно изследване на кандидата. Участието на гл. ас. д-р Христина Атанасова в нея е само две страници (т.Ш.1.1 и т.Ш.1.1 на с.22-24), което не може да се определи като студия, каквато квалификация му дава кандидата. Смятам, че не може да се определи и като научно съобщение. Поради това няма основание публикацията да участва в оценяването на кандидатите в конкурса.

2.2.5. Студия (в съавторство) **Задължителното застраховане при пазарни условия**. – В: Алманах научни изследвания. Свищов, АИ „Ценов“, 2016, т.23.

Публикацията е съвместна работа на 4 лица в общ обем от 25 страници, а не е самостоятелно изследване на кандидата. Участието на гл. ас. д-р Христина Атанасова в нея е само 3 страници, което не може да се определи като студия, както приема кандидата. Смятам, че не може да се определи и като научно съобщение. Поради това няма основание публикацията да участва в оценяването на кандидатите в конкурса.

2.2.6. Статия **Задължителна застраховка „Отговорност на туроператора“** – Търговско и облигационно право. 2014, № 2, 21-29.

Статията е в обем от 9 страници и представлява преразказ на разпоредбите на чл.249 от КЗ и чл.97 – чл.109 от Закона за туризма и частично на Наредбата за условията и реда за сключване на договор за задължителна застраховка „Отговорност на туроператора“. Смятам, че публикацията няма приносен характер

2.2.7. Статия **Задължението на застрахователите за приемане на вътрешни правила за установяване на конфликт на интереси** – В: Социалните науки и

икономиката (взаимодействие и перспективи за развитие). Международна научна конференция – Свищов, 31 октомври 2014 г., т. 1, с.145 – 150.

Статията е в обем от 5 страници. Частта от нея, в която се прави съпоставка на правната уредба на конфликта на интереси по ЗПУКИ и по глава VII на КЗ (Разкриване на конфликт на интереси. Застрахователна тайна.) има приносен характер. Останалата част от статията е преразказ или буквално възпроизвеждане на текста на нормативни актове (това буквално възпроизвеждане заема ¼ от обема на статията).

2.2.8. Статия **Специфика на взаимозастрахователната кооперация** – Диалог (ел. списание), с.15 – 29.

Статията от 14 страници. Направен е сравнителен анализ на правната уредба на взаимозастрахователната кооперация с правната уредба на кооперацията по ЗК, на ЖСК и на европейското кооперативно дружество и въз основа на него са изведени 8 особености на взаимоспомагателната кооперация (с.26-27). Не приемам, че осъществяването на дейността на ВЗК въз основа на принципа на доброволността, е нейна специфична особеност. На същия принцип основават дейността си и кооперацията по ЗК, и ЖСК и европейското кооперативно дружество. Останалите 7 особености, които авторката е посочила, могат да се приемат за принос в българската правна наука.

2.2.9. Доклад **Европейското акционерно дружество** – В: Научни трудове на Русенски университет, т.51, серия 7, 2012, с.185-189.

2.2.10. Доклад **Задължителност на застраховката на арендатора** – В: Националният аграрен сектор – елемент на европейските земеделски региони в стратегията „Европа 2020“. Свищов, 2014, с.113-118.

2.2.11. Доклад **Конфликтът на интереси в застраховането** – В: Правото между традицията и модерността. Варна, 2014, с.245-249.

2.2.12. Доклад **Проектозакон за брокерите на недвижими имоти** – В: Строително предприемачество и недвижима собственост. Варна, 2015, с.165-172.

2.2.13. Доклад **Задължителното професионално застраховане** – В: Научни трудове на Русенски университет, 2015, том 54, серия 7, с.103-107;

2.2.14. Доклад **Проектозаконът за представителите по индустриална собственост** – В: Сборник доклади от научно-практическата конференция, посветена на живота и делото на проф. д-р Георги Боянов. Русе, 2015, с.170-178.

Според чл.27, ал.4 от ЗРАСРБ, чл.57а, ал.1 от ППЗРАСРБ и чл.111, ал.2 от Правилника за условията и реда за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности в СУ „Св. Кл. Охридски“ публикуваните учебни материали –

учебници, ръководства, сборници и други, както и участието с доклади и научни съобщения в международни и национални научни форуми са допълнителни показатели, които се вземат предвид само ако журито даде равна оценка на кандидатите за заемане на академичната длъжност „доцент“. Оценката, която давам на двамата кандидати, основана на научните качества на публикациите, които са представили за участие в конкурса и на опита им преподаването, не е равна. Поради това не оценявам шестте доклада от научни конференции, които кандидата гл. ас. д-р Христина Атанасова е представила за участие в конкурса.

2.3. Заключение относно качествата на публикациите, които двамата кандидати са представили за участие в конкурса

Публикациите, които ас. д-р Златимир Орсов е представил за участие в конкурса, представляват оригинални систематични изследвания на основни проблеми на българското вещно право, основани на задълбочен анализ на нормативните актове и съдебната практика по прилагането им и на прилагането към предмета на изследване на резултатите от изследванията на автори в други правни науки – обща теория на правото, обща част на гражданското право, облигационно право, административно право. В публикациите си този кандидат е направил многобройни приноси в българската правна наука и съществени теоретични обобщения. Публикациите, които гл. ас. д-р Христина Атанасова е представила за участие в конкурса, са повърхности и несистематични. Не съдържат теоретични обобщения. Повечето от тях не могат да бъдат определени като научни съчинения. Приносите им в българската правна наука са незначителни и цитиранията им от други автори са много пъти по-малко на брой от тези на публикациите на кандидата ас. д-р Златимир Орсов.

3. Заключителна оценка

Въз основа съпоставката между научните качества на публикациите, представени за участие в конкурса и на опита на двамата кандидати в преподаването на студенти и в частност – на студенти по право, предлагам на научното жури да класира на първо място в конкурса за доцент, обявен в ДВ, бр.61/28.7.2017 г., кандидата ас. д-р Златимир Стоянов Орсов и да предложи на Факултетния съвет на Юридическия факултет на СУ „Св. Кл. Охридски“ той да бъде избран за доцент по професионално направление 3.6 Право (Гражданско и семейно право) в Юридическия факултет на СУ „Св. Кл. Охридски.

С уважение:

проф. д-р Симеон Тасев